

Nuotyčiai prasideda!

Akmenynės mokykla

Visiškai normali mokykla su direktoriumi, ūkvedžiu ir dideliu sodu. Visiškai normali? Beveik... Jei tik joje neglūdėtų paslaptis...

Panelė Marija Kornfyld

Akmenynės mokyklos mokytoja. Kartais truputį griežtoka, bet mokiniams linki tik gero. Ir puikiai nutuokia, kuriam iš jų reikia pagalbos...

Ponas Mortimeris Morisonas

Magiškosios gyvūnų krautuvėlės savininkas. Ten jis laiko kalbančius magiškus gyvūnus. Kiekvienas iš jų laukia tobulai jam tinkančio žmogaus... Pats ponas Morisonas irgi turi savo gyvūną – išūliąją šarką Pataršką.

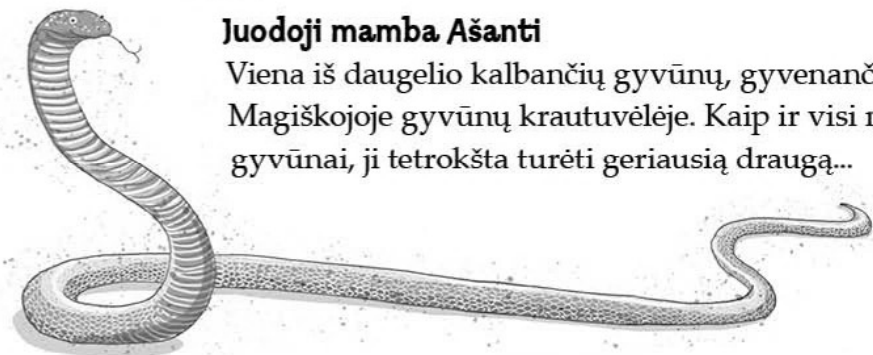

Pono Morisono omnibusas

Su juo ponas Morisonas važinėja po visą pasaulį ieškodamas magiškų gyvūnų.

Juodoji mamba Ašanti

Viena iš daugelio kalbančių gyvūnų, gyvenančių Magiškojoje gyvūnų krautuvėlėje. Kaip ir visi magiški gyvūnai, ji tetrokšta turėti geriausią draugą...

Laimės kūdikiai!

Šis šešetas yra geriausi draugai per amžius:

Ida ir lapinas Rabatas

Sunku pasakyti, kuris iš jų gudresnis. Žinoma, Ida mano, kad ji, nes ji visuomet viską žino geriau...

Benis ir vėzlė Henrieta

Noriai visur dalyvaujanti vėzlė Henrieta mėgsta naktinius nuotykius. O Benis? Vėzlė jį pasiima kartu!

Džo ir pingvinas Juris

Džo patinka visoms mergaitėms. Ir rytais ilgokai užtrunka vonios kambaryje. Dar ilgiau mokyklos tvenkinyje užtrunka tik Juris...

Daug gyvūnų, daug vaikų... Kam gi teks kitas magiškas gyvūnas?

Gal pliuskei Elenai?

Gal droviajai Anai Lénai?

O gal geraširdžiam Šokoladukui?

Turinys

1 skyrius. Paslaptis **15**

2 skyrius. Mokykloje **29**

3 skyrius. Sviestinis pyragas pas Benį **41**

4 skyrius. Kas vaidins Robiną Hudą? **52**

5 skyrius. Šokoladukas pasprunka **62**

6 skyrius. Sugenda omnibusas **68**

7 skyrius. Senelis Teodoras, aktorius **78**

8 skyrius. „Morisonas jūsų paslaugoms!“ **88**

9 skyrius. Duobės, duobės, duobės! **97**

10 skyrius. Kasparas **109**

11 skyrius. Elena prieš Aną Lėną **116**

12 skyrius. Šokoladukas gauna siuntinį **128**

13 skyrius. Peperonė **139**

14 skyrius. Perkūnija **145**

15 skyrius. Milžiniško aštuonkojo medžioklė **154**

16 skyrius. Generalinė repeticija **162**

17 skyrius. Vaidinimas **178**

18 skyrius. Aukso ieškotojai **184**

19 skyrius. Pokalbis vidurnaktį **190**

Paskutinis skyrius **199**

tik aš galiu girdėti, ką man sako Rabatas. – Ji švelniai pakasė Rabatui paausį.

– Neįtikėtina, – sukuždėjo Mirjam.

Susijaudinusi ji lakstė po kambarį pirmyn atgal. – Jums pasisekė! O kas toliau gaus gyvūną?

Ida gūžtelėjo pečiais.

– To niekas nežino.

Staiga Rabatas garsiai sustugo ir metėsi šonan. Mat Mirjam už jo užkliuvo.

– Atsiprašau, – nusigando Mirjam. – Kartais aš jo tiesiog nematau, aš juk nesu... – mergaitė mėgino rasti tinkamus žodžius. – Nesu jūsų klubo narė.

– Rytoj su juo susipažinsi, – pažadėjo Ida. – Na, su tuo klubu. Bet įsidėmėk: jokių būdu neduok niekam suprasti, kad žinai paslaptį! Prisiek!

– Žinoma, prisiekiu! – Mirjam uoliai sulinkčiojo galva. Skruostai nuo susijaudinimo buvo iškaitę.

O Ida kažkodėl jautėsi nei šiaip, nei taip. Ką pasakys panelė Kornfyld, kai ji atsives draugę?

Mokykloje

– Ką tas vyras ten veikia? Gal kasa sau kapo duobę?

Mirjam mostelėjo į vyrą su kombinezonu ir ryškiai raudona kepure. Regis, jis tikrai didelėje mokyklos pievoje kasė duobę.

Ida su Rabatu sustojo.

– Ai, tai ponas Vondrašekas, mūsų ūkvedys. Jis nuolat kapstosi žemėje. Gal sodina naujus rožių krūmus.

Mirjam matė, kaip panelė Kornfyld sustojo prie Džo suolo eilėje prie sienos. Juris, pingvinas, išsitempęs stirksojo prie savo šeimininko. Priėjus mokytojai jis smalsiai ištiesė snapą jos linkui. Panelė Kornfyld stumtelėjo pingviną už drabužių kabyklos. Džo norėjo priešintis, tačiau panelė Kornfyld perspėdama pridėjo pirštą prie lūpų.

Toliau mokytoja
tylutėliai nusėlino
prie Benio. Jis
sėdėjo pirmame
suole šalia
berniuko su
vilnone kepure.
Ant jo stalo stovėjo
batų dėžutė. Iš jos
sklido čepsėjimas.
Mirjam gerai
girdėjo.

– Beni? – atsikrenkštė mokytoja. – Gal galėtum pasidėti savo dailės reikmenų dėžutę?

Benis nenoriai paėmė dangtelį ir užvožė dėžutę. Tada pastūmė ją po suolu.

– Palūkėk, – sukuždėjo Ida. – Daugiausia po penkių minučių Henrieta jau tupės Beniui ant kelių.

Galiausiai eidama pro Idos suolą panelė Kornfyld švelniai koja stumtelėjo Rabatą. Jis klusniai nutipeno už drabužių kabyklos pas Jūrį.

Mirjam nustebo, kaip gerai ramioje klasėje mato gyvūnus. Stengėsi nežiūrėti į Rabatą.

Dabar, kai gyvūnų nebesimatė, panelė Kornfyld aprimo. Surinko užduočių lapus ir atsirėmė į savo stalą.

– Kas man gali papasakoti ką nors apie Robiną Hudą?

Į viršų pakilo miškas rankų.

– Ana Lėna!

Prabilo smulkutė mergaitė pusilgiais rudais plaukais:

Rūpestis dėl duobių vis augo. Kitą pirmadienį duobėta buvo visa mokyklos pieva.

Ponas Vondrašekas ir ponas Pirmūnas, mokyklos direktorius, stovėjo prie mokyklos durų raudamiesi plaukus nuo galvų.

Ūkvedys, visą savaitę užpylinėjęs duobes, buvo labai nusiminęs.

– Man ant delnų vienos pūslės, – skundėsi jis rodydamas direktoriui pūslėtus delnus. – Man reikia pagalbos.

Bet pagalbiniam darbininkams direktorius neturėjo lėšų. Taigi jis ėjo iš klasės į klasę, kreipdamasis į mokinių sąžinę.

– Jei tai pokštas, tai, sakyčiau, labai piktas pokštas. Baikit pagaliau!

Ida buvo tikra, kad čia pasidarbavo ne vienas vaikas.

– Vienas per naktį tiek niekaip neiškas, – per pertrauką pasakė ji Rabatui.

Lapinas duobes apžiūrėjo kaip nusimanantis padaras. Juk jis kilęs iš Norvegijos miškų, tad urvai ir duobės jam ne naujiena.

– Jei duobės ir toliau bus kasamos taip arti pastato, greitai grius siena...

Per trečią pamoką Mirjam paklausė panelės Kornfyld, ar galėtų pagriežti smuiku. Pasirinko „Vengrų šokį“. Kai baigė, klasė plojo katučių.

Panelė Kornfyld šypsojosi.

– Sėdynystės prekės čionai! – šūktelėjo ji džiugiai.

Benis nusišypsojo.

– Sodininkystės prekės, Henrieta, sodininkystės!

Šokoladuko senelis gyveno pačiame miesto pakraštyje, sodo namelyje. Benis su Šokoladuku atrėmė savo dviračius į tvorą. Prie namo artinosi vilkdami koją už kojos.

Benis matė, kaip išblyško Šokoladukas. Prie namo durų jiedu sustojo. Šokoladukas giliai įkvėpė. Ir tada atidarė duris.

– Sveikas, seneli! – šūktelėjo vidun. – Su manim atėjo draugas, jo vardas Benis!

Benis netvirtai žengė vidun. Koridoriuje buvo tamsu, trenkė raugintais kopūstais. Kampe stovėjo purvini guminiai batai, ant kablo kabojo geltonas lietpaltis. „Būdamas senas kaubojus Šokoladuko senelis turbūt bet koku oru eina laukan“, – pagalvojo Benis.

Durys į virtuvę buvo praviros. Benis žvilgtelėjo Šokoladukui per petį. Prie virtuvės stalo senyvas ponas skaitė laikraštį. Jis sėdėjo nugara į juos. Tai štai koks jis, garsusis aktorius!

– Sveiki, – baugščiai pratarė Benis.

Vyras pasisuko į juos.

– Mums pirmiausia reikia paruošti namų darbus, – sumurmėjo jis. – Beni, einam?

Benis čiupo savo kuprinę, kur viršutinį skyrių vėl buvo užėmusi Henrieta, ir nusekė paskui Šokoladuką laiptais aukštyn. Šikart pasistengė geriau apsidaityti. Ant sienos kabojo nespaltotos nuotraukos. Jose – aktoriai su smokingais, liesi berniukai senamadiškais sportiniais kostiumais ir medaliais ant kaklų, stovintys ant nugalėtojų pakylų.

– Tai nuotraukos iš šlovingos senelio praeities, – niūriai tarstelėjo Šokoladukas. – Jis nuolat man pasakoja, koks buvo puikus sportininkas. Ypač gimnastas.

Ant dvigulės lovos buvo padėtas atvirukas. Vakaro saulės nušviesti dangoraižiai, fone – mečečių bokštai.

– Iš Stambulo, – tarė Šokoladukas. Perskaitė atviruką, padavė jį Beniui ir nosisuko. Ar jis verkia? Benis atsargiai apvertė atviruką.

Mano branguti!

Tikiusi, tau viskas klojasi gerai. Aš kiekvieną dieną valgau keptą žuvį su papločiais, tau irgi patiktų. Ar gerai sutari su seneliu? Darbai sparčiai stumiasi, greitai grįšiu namo.

Pasiilgau!

Mama

– Nenoriu ilgiau čia būti, – sušniurkščiojo Šokoladukas. – Noriu namo.

Beniui gerklėje įstrigo gumulas. Kaip padėti Šokoladukui? Ir staiga jam į galvą šovė mintis...

Benis nurijo seilę, giliai įkvėpė.

– Jei nori, paliksiu tau kelioms dienoms Henrietą.

Kuprinėje staiga pasidarė labai tylu. Benis dar kartą nurijo seilę.

– Tada tu nesijausi toks vienišas.

Šokoladukas akimirką tylėjo. Tiesiog atsisuko ir pažvelgė į Benį. Tada lėtai papurtė galvą.